RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 122.131 van 12 augustus 2003
in de zaak A. 81.637/IX-1581.

In zake : Roger VANDENHENDE,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. OSSIEUR,
kantoor houdende te DESTELBERGEN,
Zandrede 2.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Roger VANDENHENDE op 18 december 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen genomen door de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken op 27 augustus 1998, houdende vaststelling van de respectieve memories van verzoeker op een lager bedrag dan door deze laatste begroot;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 maart 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat S. OSSIEUR, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Verzoeker is gerechtsdeurwaarder te Antwerpen.

2. Op 6 en 7 april 1998 dient verzoeker twee staten in met de begroting van de kosten voor diensten gepresteerd in strafzaken, meer bepaald voor het eerste kwartaal van 1998. Deze memories worden toegestuurd aan de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken.

3. Verzoeker betoogt voor de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken dat het bevel tot dagvaarden uitgaande van het openbaar ministerie geen integraal onderdeel is van het exploot van dagvaarding maar een afzonderlijke authentieke akte waarvan een afschrift aan de beklaagde moet worden betekend,

zodat zowel artikel 11 als artikel 17 van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken van toepassing is.

4. Op 27 augustus 1998, bij de thans bestreden rechtshandelingen, beslist de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken dat de kosten die door verzoeker in bovenvermelde memories werden opgegeven, dienen te worden verminderd en stelt zij het bedrag van de respectieve memories vast. Die beslissingen zijn als volgt gemotiveerd :

> "Overwegende dat :
> Overeenkomstig artikel 11 van het algemeen reglement, voor het origineel en het afschrift van dagvaardingen, 74 F (in 1998) wordt toegekend;
> De dagvaardingen alle bij de wet vereiste gegevens en inlichtingen moeten bevatten, dat de fotokopie van de vordering tot dagvaarding die bij het door de gerechtsdeurwaarder opgesteld stuk wordt gevoegd, voor zover de dagvaarding zelf deze elementen niet bevat, noodzakelijk deel uitmaakt van het exploot (bij ontstentenis van de gegevens vermeld in de vordering is de akte nietig);
> Dientengevolge kunnen noch het bedrag vastgesteld bij artikel 11, voor elk bijkomend afschrift, noch de bedragen voorzien in artikel 17, worden toegekend voor de fotokopie van het bevel tot dagvaarding";

Overwegende dat in het auditoraatsverslag ambtshalve wordt opgeworpen dat de Raad van State niet bevoegd is om van de vordering tot nietigverklaring kennis te nemen omdat, anders dan voor de deskundigen het geval is, hoofdstuk 1, afdeling 3, van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken zelf het bedrag van de vergoedingen voor de prestaties van de gerechtsdeurwaarders vaststelt en dat luidens artikel 79 de minister van Justitie de memorie van een gerechtsdeurwaarder aan de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken overmaakt wanneer hij van oordeel is "dat de voorwaarden van het tarief niet werden in acht genomen"; dat met andere woorden volgens het bevoegde lid van het auditoraat noch de minister van Justitie noch de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikken, zodat de betrokken gerechtsdeurwaarders dan ook een subjectief recht op de in het koninklijk besluit van 28 december 1950 bepaalde vergoedingen kunnen laten gelden en de Raad van State niet bevoegd is;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie hiertegen inbrengt dat het geschil voor de Raad van State geen subjectief recht, de omvang van zijn schuldvordering, betreft maar gaat omtrent de interpretatie van het koninklijk besluit van 28 december 1950 en de toepassing die ervan gemaakt wordt door de verwerende partij, namelijk of de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken in het aangeduide geval toepassing dient te maken van artikel 11 dan wel van artikel 17 van het voormelde koninklijk besluit bij de beoordeling van de memorie van onkosten ingediend door de verzoekende partij en dat een uitspraak van de Raad van State hierover duidelijkheid zal scheppen voor verzoeker en voor alle gerechtsdeurwaarders en, concreet, of een bevel tot dagvaarding dat uitgaat van het parket en samen met het afzonderlijk door de gerechtsdeurwaarder op te maken exploot van dagvaarding, daaraan aangehecht onder de vorm van een voor eensluidend verklaarde kopie van de authentieke akte van bevel tot dagvaarding die slechts in één exemplaar bestaat, afzonderlijk vergoed moet worden conform de bepalingen van artikel 17 van evengenoemd koninklijk besluit als een afschrift van een aan te hechten authentieke akte, enerzijds, dan wel of anderzijds, het aan de dagvaarding noodzakelijk aan te hechten eenvormig verklaard afschrift van het bevel tot dagvaarding van die dagvaarding geen afzonderlijk te vergoeden onderdeel is doch samen met de dagvaarding valt onder de uitsluitende bepaling van artikel 11 van het koninklijk besluit en aldus te vergoeden; dat verzoeker ook stelt dat de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken geen gebonden bevoegdheid heeft, dat zij in de eerste plaats beoordeelt welke handelingen van de gerechtsdeurwaarders onder artikel 11 dan wel onder artikel 17 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 gebracht kunnen worden, en in de tweede plaats, de toekenning van de uiteindelijke vergoedingen en dat enkel dat laatste een gebonden bevoegdheid is, zodat een geschil aangaande het concrete toekennen van de verschuldigde bedragen niet voor de Raad van State gebracht kan worden, maar in voorkomend geval door een burgerlijke rechter beslecht dient te worden; dat volgens verzoeker daarentegen de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken volledig autonoom, maar objectief en in alle redelijkheid beslist welke handelingen naar haar mening onder de werking van het koninklijk besluit van 28 december 1950 vallen én onder welke omschrijving daarvan, en dat zij in dezen aldus volledig autonoom (maar onterecht) geoordeeld heeft dat het

bevel tot dagvaarden en het exploot van dagvaarding een onlosmakelijk geheel vormen zodat in overeenstemming met artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 slechts één forfaitaire vergoeding toegekend wordt;

Overwegende dat het onderhavige geschil ontstaan is doordat sommige memories houdende kostenstaten ter vergoeding van opdrachten van het parket die verzoeker had ingediend bij de minister van Justitie door deze laatste niet werden aanvaard; dat er met name een betwisting was gerezen over de vraag of bepaalde akten al dan niet apart moesten worden aangerekend; dat het in wezen gaat om de juiste interpretatie van de tariefbepalingen in de artikelen 11 en 17 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 waarvan, zoals verzoeker erkent, niet kan worden afgeweken; dat luidens artikel 79 de memories der gerechtsdeurwaarders aan de minister van Justitie worden overgemaakt, die nagaat of de voorwaarden van het tarief werden in acht genomen en die, wanneer hij van oordeel is dat dit niet het geval is, ze overmaakt aan de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken, welke het bedrag van de memorie vaststelt en ze voor uitbetaling overmaakt aan de minister van Justitie;

Overwegende dat de omstandigheid dat een overheid een gebonden bevoegdheid heeft niet uitsluit dat zij bij de uitoefening van die bevoegdheid dient uit te maken welke wets- of reglementsbepalingen van toepassing zijn en welke hun draagwijdte is; dat de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken dat heeft gedaan toen zij, op vraag van de minister, zich heeft uitgesproken over de vraag of de voorwaarden van het tarief in acht genomen waren; dat de voornoemde commissie op grond hiervan dan heeft bepaald welke bedragen aan verzoeker verschuldigd waren; dat noch verzoeker noch de verwerende partij betwisten dat verzoeker, indien hij zich met die uitspraak niet kan verenigen, het naar zijn mening verschuldigde bedrag kan vorderen voor de gewone rechter die dan ook, net zoals de commissie, zal moeten uitmaken welke bepalingen van toepassing zijn en welke hun draagwijdte is; dat verzoeker het ten onrechte zo voorstelt alsof de beslissing die de Raad van State of de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken ter uitvoering van het arrest zou nemen, bindend is ten aanzien van alle toekomstige vorderingen; dat de

wet of het koninklijk besluit van 28 december 1950 de voornoemde commissie er immers niet mee belast heeft de nadere, algemeen verbindende uitvoeringsmodaliteiten te bepalen -gesteld dat zulks wettelijk mogelijk zou zijn- maar enkel om per geval het bedrag van de toe te kennen kostenvergoedingen vast te stellen; dat zij zoals hiervoor gezegd wat de gerechtsdeurwaarderskosten betreft niet over een discretionaire macht beschikt; dat de ambtshalve opgeworpen bevoegdheidsexceptie gegrond is;

Overwegende dat in de bestreden beslissingen ten onrechte is vermeld dat ertegen beroep openstaat bij de Raad van State; dat het dan ook past de kosten ten laste van de verwerende partij te brengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf augustus 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**